

Oheň v srdci

KIO KAN

ELIZABETH HARAN

Copyright © 2017 by Kelly Moran
Translation © Blažena Kukulišová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu EINE LIEBE IN AUSTRALIEN
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-546-2

*Tuto knihu věnuji
své sestře Kate Mezerové.
Je to má nejbližší příbuzná
a nejlepší přítelkyně v jedné osobě
a představuje pro mě po celý můj život
zvláštní dar z nebe.
Je pro mě hotový poklad.*

1. kapitola

Nový Jižní Wales 1936

Willie McGregor upustil lopatu. Břinknutí o zem prolomilo tísnivé ticho, které kolem něj panovalo. Stál vedle kopce červené zeminy, kterou předtím ze syké horniny navršil. Kvůli pekelnému horku, divokým psům, dotěrným mouchám a velké vzdálenosti od civilizace musel Harryho Winstona McLeana pohřbít co nejrychleji. Zatím ještě neměl čas vstřebat, že mu jeho nejlepší přítel zemřel před necelými dvěma hodinami přímo před očima.

Zvedl ze země zaprášený a obnošený klobouk. Harry ho nosil teprve rok, ale i tak vypadal staře, protože hledání zlata v neúprosném australském vnitrozemí s sebou přinášelo mnohé útrapy. Willie třel mezi palcem a ukazováčkem ošoupanou plst a na chvíli se ponořil do vzpomínek. Zlatokopectví doprovázelo mnoho nezdarů a zklamání, avšak Harrymu se stále dařilo Willieho přesvědčovat o kladné stránce každé situace. Byl to dokonalý partner pro práci uprostřed australského vnitrozemí, kde neměli nic než velký sen, několik nástrojů, mapu a stany. Na severozápadě Nového Jižního Walesu, v Zapadákově zvaném Corner Country, se potýkali s prašnými bouřemi, nedostatkem vláhy, miliardami much, mrazivými zimními nocemi a nesnesitelně horkými letními dny.

Willie se rozechvěle nadechl a z klobouku nasál Harryho pach smíšený se zápachem tabáku, potu a prachu. Nato širák zlehka položil na kamarádův hrob. „Chlape, bez hučky přece do nebe nemůžeš,“ zamumlal. V tom okamžiku se mu sevřelo hrdlo, neboť se mu vybavilo, jak mu Harry jednou vyprávěl, že krátký čas dělal ve skotské církevní obci ministranta. Kněz ho přistihl, jak po bohoslužbě upíjí z kalicha mešní víno, a upozornil jej, že pro člověka, který se dopustí

svatokrádeže, není v nebi místa. Harry si už tenkrát nebral servítky a faráři odpověděl, že do nebe nepřijde ani on, protože dělá to samé. Od této výměny názorů se nikdo z jeho rodiny v kostele ve Ferryhillu neukázal.

Harry pocházel z neutěšené čtvrti Aberdeenu, ale krátce po konfliktu s farářem se s rodiči přestěhoval do Redbridge, což je okrajová část Londýna. Tam poznal Willieho ve škole a skamarádili se. Willie o něm tvrdil, že má zlaté srdce a místo v nebi si zaslouží, a nevěděl, co by si bez něj počal.

Willie zhluboka vzdychl a zvedl zrak. Skrz slzavý závoj hleděl na nekonečnou krajinu před sebou, která se v únoro-
vém vedru mihotala. Na čistě modré obloze nad jeho hlavou pálilo slunce. To rozlehlé území a nesmírná vzdálenost na něj byly příliš. Cítil se bezbranný. Nejraději ze všeho by se ze světa vypařil nebo zalezl do nějakého tmavého kouta.

Ještě před několika hodinami spolu živě diskutovali o tom, co budou dělat, až konečně najdou vytoužený valoun ryzího zlata, co jim převrátí život vzhůru nohama. Pro dnešní den přestali kutat a rýžovat, snášeli dříví na táborák a se smíchem vtipkovali o triumfálním návratu do Anglie. Tyhle pošetilé řeči se opakovaly takřka denně, motivovaly je a pomáhaly jim udržovat sen při životě.

Jenže ve zlomku vteřiny bylo všechno jinak. Willie zaslechl zaklení a bezprostředně nato dopadla polena na zem. Znepokojeně se rozhlédl dokola a uviděl, jak za kamenem mizí had. Harry zašeptal, že ho kousl do ruky. Chvilku se na sebe dívali, oba vylekaní. Willie by byl rád Harryho ujistil, že se nic neděje, oba však uměli rozeznat jedovaté hady od neškodných a tenhle vypadal jako pakobra východní, jeden z nejedovatějších hadů na světě.

„Víš jistě, že tě uštkl?“ zeptal se Willie.

Harry si sedl na kmen stromu a na předloktí mu ukázal dvojici stop po kousnutí. „Willie, to přece není možné, abych teď umřel,“ vysoukal ze sebe celý zpocený. „Vždyť v mládí umírají jenom ti vzorní.“

„To je pravda.“ Willieho hlas zněl drsně. „Ty se ještě dožiješ stovky.“

Harry zvažněl. „Chápeš to? Poprvé za dlouhé měsíce mi je zima.“ Ústa měl suchá jako červený prach v okolí.

Krátce nato se dostavily první příznaky ochrnutí a potom mu obličej zmodral. Willie propadl panice a volal o pomoc, jenže jeho hlas pohltila pustá krajina. Beztak křičel marně, to si uvědomoval. Harrymu nebylo pomoci. Zásoby protijedu měli jenom lékaři ve velkých městech. Hadí uštknutí bylo riziko, s nímž se v australském vnitrozemí muselo počítat.

Během několika minut Harry zemřel na srdeční infarkt. Nyní stál Willie u jeho hrobu ve stínu akácie s pocitem, že nechal přítele na holičkách. Bezmocně tam postával celou věčnost, nedokázal kamaráda opustit a zároveň pochopit, že už nikdy neuslyší jeho hlas a nezasměje se vtipům, jaké si vyměňovali. Připadal si osamělejší než kdykoli dřív.

Když se setmělo, došoural se mezi keři akácie a ojedinele roztroušenými stromy zpátky do nedalekého tábora. Rozdmýchal oheň, posadil se, vzal hlavu do dlaní a rozvzlykal se.

Ani si neuvědomil, že je tma. Hodiny zíral do táborového ohně, zdrcený smutkem, jímž překypoval.

„Vili, ty v pořádku?“

Leknutím sebou trhl. Zvedl hlavu a v záři plamenů spatřil důvěrně známý obličej. Ještě nikdy ho neviděl tak rád jako právě nyní.

Na opačné straně ohniště stála Nellie. „Hery chodit po buš s jiný kmen?“ zeptala se, když postřehla, že jsou oba stany otevřené.

Willie mimoděk obrátil zrak směrem k Harryho hrobu.

Nellie se zahleděla stejným směrem a teprve teď si pod jedním stromem všimla hromady hlíny s kloboukem nahoře čili hrobu, jaký měli ve zvyku kopat běloši. Popošla k Williemu. „Co stát se?“

„Kousl ho had,“ vysvětlil stručně chraplavým hlasem.

Nellie potřásla hlavou a posadila se vedle něj na kmen stromu. „Neštěstí. Ty had zabít a vařit.“

Willie byl natolik sklíčený, že se nezmohl na odpověď, natož rozhovor. Přitom se spolu neviděli celý měsíc, protože se toulala v buši s domorodým kmenem Wadigali.

„Vili, já přijít dítě,“ oznámila mu zničehonic.

Chvilí trvalo, než mu to zapálilo.

Napřímil se a zadíval se jí hluboko do tmavých očí. „Nellie, co to povídáš?“

Pohladila se po břiše, vzala jeho ruku do dlaně a položila ji na křivku pod hrudníkem.

Zíral na ni. Vždycky ho s Harrym potěšilo, když k nim přišli Australci na návštěvu, společně pojedli a popili pivo, které si vozili z Tibooburry, vzdálené vzdušnou čarou osmdesát kilometrů. Po měsících v buši se jeho představa o romantice zásadně změnila. Nellie byla prostá dívka, nemusel s ní vést zbytečné povrchní debaty, a navíc se v jeho společnosti cítila dobře. Několikrát za ním přišla za tmy do stanu a on její výzvou nepohrdl. Bylo to takové přirozené. Mezi těmito návštěvami se často celé týdny nepotkali, neboť se bez rozloučení vypařila s příslušníky svého kmene do buše. Dřív nebo později se pak vždycky objevila, jako by se nechumelilo. Jemu to vyhovovalo. Koneckonců se hodně zaměřoval na plány, jaké měli ve vnitrozemí s Harrym. A zcela jistě si nepřipouštěl případné následky noci strávených společně s ní.

„Mimčo,“ vypravil ze sebe nevěřičně.

S úsměvem přikývla a oči jí ve svitu ohně jiskřily štěstím. Nikdy se jí nezeptal na věk, ale odhadoval, že jí je mezi dvaceti a třiceti. Stále vycházel z toho, že se jednou provdá za člena svého kmene a bude s ním mít kupu dětí.

„Nellie, to dítě je... moje?“

Opět pokývala hlavou, láskyplně si hladila břicho a přitom se dál usmívala. Pak vstala a zmizela ve tmě, zase bez jediného slůvka. To jí bylo podobné. Přišla mu sdělit novinu,

nic víc, a nechala ho o samotě, aby se mohl sžívat s vědomím, že z něj bude otec.

Willie znovu koukal do ohně. *Dítě!* Rty se mu protáhly do mírného úsměvu, jenže vzápětí ho přemohl hluboký smutek a nanovo se mu do očí draly slzy. Jak ztratil nejlepšího přítele, nezbyl mu nikdo, s kým by se mohl o radostnou zprávu podělit. Bylo totiž nemyslitelné, aby se při příštím pobytu ve vesnici svěřil tamním lidem, že s ním čeká dítě domorodka. Sice se to stávalo běžně, ale běloši to neschvalovali a určitě se tím na veřejnosti nikdo nechlubil. Tak jako Nelliin otec, bílý kopáč opálů z okolí vesničky White Cliffs, ležící severovýchodně od Broken Hillu. K dceři se nehlásil, a tak ji matka odvedla ke svému kmeni.

Normálně Willie s Harrym jezdili do Tibooburry jednou za měsíc, prodávali tam nalezené zlato a nakupovali potraviny a pohonné hmoty. Pokud jim zbylo dost peněz, seděli několik hodin v hospodě a bavili se s vesničany, jinými zlatokopy a statkáři.

Během prvních návštěv v Tiboobuře chodili pokaždé do hotelu *Family*, postaveného v roce 1881 jako jednopatrová budova z pískovce. Jednou večer se však v opilosti surově servali s dalšími kopáči. Potyčka skončila rozbitými okny a rozmlácenými židlemi a stoly. Hostinský Barney Finnegan, paličatý Ir, jim na půl roku zakázal vstup. Odmítl jejich omluvu i nabídku, že místo zákazu nahradí škodu. Willieho s Harrym to dopálilo a změnili lokál. Začali chodit do hotelu *Tibooburra* a zařekli se, že v hotelu *Family* už nikdy neutrátí ani vindru.

Elegantní dvouposchodový pískovcový hotel *Tibooburra* stál na rohu Briscoeovy a Willsovy ulice. Majitel Mick Barlow byl slušný člověk, ale od manželčiny smrti měl s řízením lokálu potíže. Aby ne, vždyť Beryl byla v jejich podnikání hnací silou, starala se o účetnictví a pořádala různé akce. Mick ještě tak udržoval v provozu výčep, ale víc toho už nesvedl. Před pěti měsíci hostinec nabídl ke koupi

a plánoval si, že se následně odstěhuje do Sydney. Tvrdil, že dostal spoustu nabídek, ale dosud se nic nezměnilo.

Stejně jako Mickovi bylo i Williemu zatěžko pokračovat v práci sám. Od Harryho smrti uplynulo sotva několik dní, a už nejednou přemýšlel, jestli by se neměl snu o zlatém pokladu vzdát. Než odjel do Tibooburry ohlásit Harryho úmrtí, dokonce zboursal tábor. V Tibooburře sice nebyla policejní služebna, ale poštmistrová Florence Kingsleyová poslala telegram na policejní stanici v Broken Hillu. Pak ještě Willieho uvědomila, že musí vyhotovit zprávu o události a místě, kde Harryho pochoval. Willie také podal dopis jeho sestře. Smolil jej dlouhé hodiny, protože se mu pořád nedařilo Teresu ušetřit okolností smrti. Moc dobře věděl, jaký otřes jí ztráta jediného bratra způsobí.

Potom se skoro nehnul z hotelu *Tibooburra*. Mick Barlow a pár místních, kteří jeho i Harryho znali, do něj lili jedno pivo za druhým. Uvažoval, že by zůstal ve vesnici a do důlní oblasti už nikdy nevkročil, jenomže se k tomu nedokázal odhodlat. Nechtěl Harryho zklamat a jen tak lehce se vzdát. Vždyť mu u hrobu odpřísáhl, že bude v hledání pokračovat. Vrátil se tedy do dolu a dřel ještě usilovněji než dřív. Vlastně i proto, aby unikl samotě a beznaději. Kolikrát se přistihl, jak si s Harrym nahlas povídá a slibuje mu, že na jeho památku bude po zlatu pátrat dál, i kdyby ho to mělo stát život. Vždycky když už byl dehydrovaný a všechny svaly měl rozbolavělé, v duchu slyšel, jak ho Harry povzbuzuje, aby vytrval.

Po večerech doufal, že se setká s Nellíí nebo členy jejího kmene, avšak ze tmy na opačné straně ohniště se nikdo neobjevoval. Ještě nikdy se necítil tak opuštěný a brzy musel konstatovat, že si samota podivným způsobem zahrává s rozumem, až to u člověka vyvolává tíseň. Dospěl k závěru, že pokud hodlá zůstat při smyslech, nesmí se v buši zdržovat sám dlouho.

2. kapitola

Nellie se tiše přikradla tmou do Willieho tábora. Ležel stulený před ohništěm. V první chvíli se lekla, že i jeho uštkl had. „Vili!“ vykřikla. „Ty mrtvý?“

„Hm,“ zamručel rozespale. „To jsi ty, Harry?“

„Ne. Neli.“

S povzdechem se posadil. Obličej měl zaprášený. Podle všeho usnul na kmeni vedle ohně a spadl na zem. Celý den kopat a rýžovat zlato člověka strašně unaví, a když je na to sám, jde to dvojnásob pomalu. Jenže nezapomínal, jak u Harryho hrobu přísahal, že nepřestane pátrat po velkém valounu ryzího zlata, o jakém měli v těch končinách tušení. Nalezli již spoustu železné rudy a hlíny, takže si byli jistí, že v okolí musí být i zlato. Willie dokonce pár gramů našel, a to jeho přesvědčení posílilo. Ještě mu zbývalo narazit na pořádnou hroudu. Území o rozloze třinácti set čtverečních kilometrů na severu Nového Jižního Walesu od začátku osmdesátých let minulého století neslo jméno Zlatonosné pole Albert. Tenkrát tu rýžovaly stovky zlatokopů, ale ani všichni dohromady nestačili prozkoumat každický čtvereční centimetr. Zkrátka to nebylo možné. Když se u Kalgoorlie v Západní Austrálii otevřela větší zlatonosná pole, většina zlatokopů se tam přesunula. Po padesáti letech v oblasti zbylo už jen málo prospektorů a několik jich potkalo štěstí. I to Willieho povzbudilo, aby toho nenechával.

Nyní se vzchopil. Nějaký čas se neviděl s Nellií, ale často na ni myslel. V neposlední řadě proto, že měla zanedlouho přivést na svět dítě. Břicho jí už pěkně narostlo.

„Ahoj,“ pozdravil. Byl na rozpacích, že ho zastihla v takovém rozpoložení.

„Vili fajn? Pít moc?“

„Ne, ne, nic mi není. Poslední dobou jsem prostě nějak přepracovaný. Jak se ti daří?“

„Dobře. Stavět tábor.“ Ukázala za sebe, kde Willie ve tmě rozeznal dvě starší ženy. „Dítě přijít brzy.“

Rázem ho zaplavila vlna vzrušení. Pocítil radost, že Nellie porodí nablízku. „Neměla bys vyhledat doktora?“

Zasmála se. „Ne. Proč?“

„Aby ti s porodem pomohl.“ O průběhu porodu toho sice věděl tak málo, že by se to vešlo na poštovní známku, ale byl přesvědčen, že by u toho měl být lékař. „Rád bych, aby se ti dostalo nejlepší péče. O výlohy se postarám.“

Znovu to přešla smíchem. „To v pohodě. Až dítě přicházet, ženy z náš kmen pomoct.“

Jak slíbila, postavila si tábor poblíž. Willie se na ni chodil každý večer mrknout, zpravidla za soumraku, kdy už bývalo chladněji. Navzdory nevolnosti si nikdy nepostěžovala. V polední výhni spala v bivaku, který postavily ty dvě starší ženy. I ony v době největšího denního horka odpočívaly. Jinak si vzaly na starost obstarávání potravy v buši. Ve Willieho přítomnosti se chovaly ostýchavě a udržovaly odstup. Obyčejně se diskrétně vytratily nebo posadily na protější stranu ohniště.

Jednou večer, když Willie přišel do tábora, v něm už bylo plno domorodců, včetně několika dětí. Chtěl se stáhnout, avšak Nellie trvala na tom, aby zůstal, a muži s tím souhlasili.

Skolili emua, položili ho do jámy a zakryli žhavými uhlíky. Když bylo maso upečené, rozporcovali ho a rozdělili mezi přítomné. Poprvé za dlouhé týdny Willie jedl jiné maso než z konzervy a náležitě si na té dobrotě pochutnal. Kostí a nepoživatelné zbytky odhazovali. Dingové už věděli, jak s nimi naložit. Po jídle muži dávali k dobrému historiky. Přestože Willie jejich řeči nerozuměl, upřeně poslouchal. Vypravěči mluvili živě, líčení připomínalo divadelní hru. Neušlo mu, že i Nellie si společnosti svých

lidí užívá, a těšilo ho, že jej mezi sebe berou. Zato běloši k domorodým kmenům tak snášenliví nebyli. Pokud se ukázali ve vesnici, setkávali se pouze s opovržením, nezřídka je odtud běloši vyháněli a tu a tam na ně farmáři dokonce stříleli, neboť podléhali obavě, aby jim Australáci neukradli ovce nebo hovězí dobytek.

Další den se Nelliin rod vzdálil a ji s oběma ženami tam nechal samotné.

Uprostřed noci Willieho probudil pronikavý křik. Do té chvíle spal tvrdě, protože za sebou měl obzvlášť perný den. Vysoukal se ze stanu a naslouchal. Možná se mu jenom zdál zlý sen. Jenže vtom ten strašný křik narušil noční klid zas. Nellie!

Chvatně si nazul boty a vyběhl z tábora. Ležela na zádech celá zpocená, její tělo se zmítalo v silných porodních bolestech. Willie doposud nic takového nezažil. Znepokojeně upřel pohled na porodní báby, ty však působily klidně a bezstarostně. Jedna z nich ovívala Nellii větvičkou, aby se jí lépe dýchalo, a přitom zpívala. Druhá mezitím míchala lektvar, který měl rodičce zjevně pomoci od bolesti. Willie sice pochyboval, že domorodý odvar bude účinkovat, ale sotva obavu vyjádřil, Australčky ho zlostně odehnaly. A tak se stáhl do svého tábora. Ale ani ten mu klidu nedopřál. Nezbývalo mu nic jiného než ženám důvěřovat. Nicméně se dál trápil, protože Nelliin křik stále neutuchal.

Krátce před východem slunce to už nevydržel. Zrovna když se ji rozhodl odvézt k lékaři, náhle nastalo ticho.

Potom se ze tmy vynořila jedna z žen a pokynula mu, aby ji následoval. Šel za ní, a jelikož mu vůbec nenaznačila, co se stalo, maloval si ty nejděsivější scénáře. Srdce mu divoce tlouklo. Je Nellie mrtvá? Co je s dítětem? Hrozně si vyčítal, že ji rovnou neodvezl k doktorovi. Přitom dobře věděl, že v Tiboobuře ordinuje jenom jednou za měsíc, takže by museli mít velikánské štěstí, aby ho tam zastihli právě dnes.

Alespoň to však mohli zkusit. Takhle si nikdy neodpustí, že nic nepodnikl.

Nellie seděla se svěšenou hlavou u ohně a působila zcela vyčerpaně. Letmo se rozhlédl, ale dítě nikde neviděl. Bylo mu těžko u srdce. Pocit viny v něm rostl.

Přistoupil k ní se slzami v očích. „Ach, Nellie. Přece jen jsem tě měl vzít k doktorovi.“

Udiveně zvedla hlavu. „Proč?“

„Kvůli dítěti... Třeba by ho dokázal zachránit,“ zajíkal se. Svraštila čelo. „Co ty říkat?“

Jedna žena k ní přišla a vložila jí do náruče zavinitý uzlíček. Nellie zvedla zrak, pousmála se a opatrně odhalila obličej novorozeněte.

Willie se na ně podíval. Vypadalo překrásně, i když se nehýbalo. Přemohl jej soucit s rodičkou. Tolik si vytrpěla, a stejně má teď zlomené srdce. Měl na sebe vztek, že nic neudělal. Na druhé straně si říkal, že když teď Nellie truchlí, na sebeobviňování není vhodný čas.

Opatrně se dotkl drobounké tvářičky a leknutím ucukl, poněvadž se hlavička pomalu pohnula.

„Vili, my mít holčičku,“ oznámila mu čerstvá matka. Druhá žena přiložila dříví do ohně.

„Vede se jí... dobře?“ koktal Willie nevěřičně.

„Ano.“ Nellie se na něj unaveně usmála.

Dlouho se nebyl schopný pohnout. Stál jako omráčený. Zachvátily ho silné emoce. S úctou k novému životu si tvořička pořád prohlížel.

„Máme holčičku,“ šeptal dojatě. Její jemné rysy v září ohně svítily a pohled na ně jej hřál u srdce. Ani v nejmenším nepochyboval, že je jeho. Pouto, které k ní cítil, bylo bezprostřední a tak ohromné, že z toho měl knedlík v krku. Plet měla daleko světlejší než Nellie, jejíž otec byl také běloch, zato vlasy tmavé jako noc a velmi husté.

I matka pozorovala miminko láskyplně. „Naše děvčátko ty líbit?“

„Je nádherné,“ zašeptal drsným hlasem. „Překrásné.“ Oči se mu zalily slzami. „Cítíš se dobře?“

„Ano.“

Zachvátil ho pocit vděčnosti. „Nellie, to jsi zvládla znamenitě. Zasloužíš si odpočinek.“

V tom okamžiku holčička otevřela oči a Williemu se srdce div nerozskočilo radostí. Prstem ji rozechvěle šimral na hebounké líci. „Jak ji pojmenujeme?“ zeptal se rozněžněně.

Nellie pokrčila rameny.

„Mně se líbí Kate,“ navrhl. „Jmenovala se tak moje máma. Kate McGregorová zní vznešeně, nezdá se ti?“

Podívala se na něj tázavě. „Co znamenat vznešeně?“

Hledal co nejlepší vysvětlení. „Jako někdo mimořádný,“ vylezlo z něj konečně. „Třeba vaši kmenoví šamani. Někdo, kdo je v rodě výjimečný.“

Podle toho, jak se zamračila, mu neporozuměla. Něco řekla ženám domorodým jazykem. Willie rozeznal slovo *Kejdy*. Pravděpodobně tak vyslovila jméno, které vybral. Pro něj to zkratka byla Kate. Kate McGregorová. Byl přesvědčen, že to jednou dotáhne daleko. A cítil, jak se uvnitř jaksi změnil. Jako by pro něj už nebylo v životě nic důležitějšího než tenhle drobeček.

Než se konečně vrátil do svého tábora, slunce se vyhouplo nad obzor. Nellii se klížila víčka, a aby se mohla vyspat, jedna žena jí dítě odnesla.

Willie se hned zašel pochlubit novinou ke kamarádovu hrobu.

„Harry, mám dcerku,“ vyprávěl mu nadšeně. „Krásnější dítě jsem v životě neviděl. Měl bys ho vidět!“ Vždycky si Harryho představoval jako veselého člověka, který se se svými dětmi hodně vyblbne, a tahle myšlenka jej zasáhla. „Sám skoro nemůžu uvěřit, že je ze mě táta. Přišli jsme sem hledat zlato. To se nám sice zatím nedaří, zato jsem teď našel v dceři něco mnohem cennějšího. Dal jsem jí jméno Kate. Po mámě.“ Ta mu stejně jako otec zemřela.

Při vzpomínce na ni se zhluboka nadechl. „Víš, rád bych se o tu radost podělil se ségrou, ale znáš ji. Nikdy by mi neodpustila, že mám dítě s Austrálkou. Pamatuješ, co mi řekla těsně před naším odjezdem z Anglie? *At budeš dělat cokoli, ne aby ses moc kamarádil s domorodci.* Vím přesně, jak to myslela. A co jsem udělal?“ Harry mu jako jediný rozuměl. „Škoda, že si spolu nemůžem na Kate připít.“ Pod tíhou těchto pocitů klesl k zemi a vzlykal.

Několik dnů nato se Willie po práci jako vždycky těšil na Kate a pospíchal do Nelliina tábora. Jenomže v něm nikoho nezastihl. Zůstal stát jako přimražený. Pohled na liduprázdný prostor jím otřásl. Jako omráčený zíral na dohasínající zbytky ohniště. Bivak, ve kterém se Kate narodila, byl ten tam. Po domorodcích nezbylo skoro ani stopy.

Točil se dokola, napadlo ho na ně hlasitě volat, ale nejspíš už byli pryč celé hodiny. Ode dne, kdy Kate přišla na svět, se na ni den co den těšil a nemohl se dočkat, až ji večer zase uvidí. Bavilo ho chovat ji v náruči, mluvit na ni a nosit ji sem a tam. Když se lopotil s rýžovací pánví na zlato, pohánělo jej radostné očekávání večera. A najednou netušil, kdy se s nimi opět shledá. Mohlo to trvat několik dní, týdnů, nebo dokonce měsíců. Austrálci se neřídili žádným rozvrhem. Byl z toho zdrcený a dělal si starosti, zvláště potom, co se přihodilo Harrymu.

Smutně se ploužil zpátky do svého tábora a sedl si k Harryho hrobu.

„Tak si, kamaráde, představ, že je v trapu. Moje dcerka je fuč. Já vím, že Austrálci pokaždé vypadnou beze slova, maj to ve zvyku a doted' mi to nevadilo, ale tentokrát mě mrzí, že mě Nellie neupozornila. Ani jsem se se svou holčičkou nemoh rozloučit.“

Tu noc se Willie moc nevyspal. V hlavě mu ustavičně strašily nejděsivější scénáře, všechno od prašných bouří po pokousání mravenci, ba co hůř, hadí uštknutí. A pak ty

otravné mouchy! Při pomyšlení, jak po Kate lezou, se otřásl hrůzou. Jistěže na ni budou Nellie a ženy dávat pozor, ale to ho neuklidnilo. Jejich životní styl se od jeho tolik lišil. Poprvé v něm hlodala pochybnost, zda je Nellie pro jeho dceru ta pravá. Přitom mu bylo naprosto jasné, že nemá jinou možnost. K sobě si Kate vzít nemohl. Přesto na něj starosti doléhaly.

Dny ubíhaly a Willie pracoval ještě zarputileji než dřív. Stesk po maličké dokázalo odvrátit pouze úplné vyčerpání. S postupem času si znovu zvykal být sám a ani nejezdil do Tibooburry. Ustrnul v rutině, kterou tvořila dřina, málo jídla a neklidný spánek. Dny se protáhly v týdny a on jen doufal, že se mu Nellie s Kate vrátí.

Pracoval vedle velké skály, po níž po dešti stékala voda. Kopal u úpatí, neúnavně plnil obsahem lopaty rýžovací pánev a míchal jí, aby roztrídil zeminu podle hutnosti. Kdyby měl štěstí, ulpěla by na dně pánve zrnka zlata. Zas a zas do ní ze strany štouchal, aby se zbavil kamínků a hlíny. Prozatím se na něj štěstí neusmálo, ale intuice mu napovídala, že by zde měl kutat dál. Opět zaryl lopatu do země těsně vedle skály a kousek se jí odštípl. Naplnil pánev a míchal jí, dokud v ní nezůstal už jen onen úlomek. Vzal ho do rukou, prohlížel si jej a pořád dokola otáčel. Nevěděl, jestli má věřit vlastním očím. Jakmile prsty očistil povrch, vyšla na světlo krásná zlatá barva. Vtom mu došlo, že je ten kus neobyčejně těžký. S rostoucím vzrušením oškrabal dlátem vrchní vrstvu horniny. Nebyla silná. Pod ní zbyl vskutku velký valoun ryzího zlata. První fakt rozměrný! Takový, po jakém páslí. Dostal z toho závrať. Potácel se s ním k Harryho hrobu.

„Našel jsem ho!“ volal už zdálky a padl na kolena. „Objevil jsem valoun jako hrom.“ Zaklonil hlavu a spustil vítězoslavný ryk. Potom vyskočil a hopsal, jako by měl pod nohama rozžhavené uhlíky, rozpřáhl ruce, plakal a smál se

zároveň. Nakonec se zcela vyčerpaný svalil k zemi. Nemohl se na zlatou hroudu vynadávat. V odpoledním slunci se nádherně třpytila. Stěží uvěřil, že je pravá.

O tomhle okamžiku nesčíslněkrát snil, ale skutečnost byla ještě lepší, než jak si to maloval. Až valoun prodá, sice se z něj nestane milionář, na to byl moc malý, ale aspoň by utržil dost peněz, aby mohl začít nový život. Představoval si triumfální návrat do Anglie. A výraz těch, kdo pochybovali, že s Harrym zlato někdy najdou. Nejednou o této situaci žertovali.

„Harry, bez tebe to nebude ono,“ posteskl si nahlas. Měl hrůzu z toho, až se setká s Harryho příbuznými. Pokud jde o vlastní rodinu, ta bude nesmírně ráda, že ho zase vidí. Především sestra Madge a její manžel Trevor Thompson. V myšlenkách zabloudil ke Kate. „Možná se se svou holčičkou už nikdy neshledám,“ zašeptal a pocit štěstí se vypařil jako déšť v poušti. Jako by si byl toho dilematu vědom. V noci nedokázal usnout. Nedaly mu spát myšlenky, které se mu honily hlavou, stejně jako hrouda zlata pod polštářem. Ale dokud ji tam cítil, byl si jistý, že se mu to nezdá.

3. kapitola

Na sotva viditelné cestě z tábora do Tibooburru ubíhaly kilometry velice pomalu. Až ve čtyři hodiny odpoledne konečně dorazil za doprovodu mračna prachu do cíle. Minul hotel *Tibooburra*, pokračoval k obchodu *Corner Country* a tam užitkovou fordku s promáčknutou karoserií zaparkoval. Od chvíle, kdy si ji v Broken Hillu pořídil, mu sloužila dobře, zvláště když se vezme v úvahu terén a stav silnic, po nichž jezdil. Potřeboval nové pneumatiky a brzdy

a po střetu s klokanem, který se cestou zčistajasna vynořil ze tmy, také nový reflektor. Navíc ho skrz vyschlý kožený potah sedadla píchala péra. Ale kdyby auto udržoval svědomitě, mohlo by fungovat ještě dlouho.

Ne poprvé ho napadlo, že Tibooburra musí být jedno z nejošklivějších míst v Austrálii. Kontrast s jezerní oblastí v Anglii nemohl být větší, hlavně ve srovnání s překrásným hrabstvím Cumbria, kde žila jeho sestra. Willie si připomněl kopcovitou zelenou krajinu a idylické vesnice s chalupami s doškovou střechou a zdmi pokrytými rozkvetlými popínávyými rostlinami. V Tiboobuře za celou dobu neviděl jediný zelený keř, natož květinu v zahradě. Tady se s vedrem potýkal i nejdolnější plevel. Nepřekvapilo by ho, kdyby tam jednou přijel a celá vesnice byla pohřbená pod všudypřítomným prachem. V létě v ní byla výheň jako v tavicí peci, a přesto tu žila nejudatnější zvířata: emuové, klokani, ještěři, hadi a draví ptáci – a miliardy much.

Byla sobota, den, kdy se sem často sjížděli farmáři s rodinami, aby si doplnili zásoby potravin a po náročném týdnu v těžkých podmínkách na statku ve vnitrozemí přišli trochu mezi lidi.

Před hospodami parkoval půltucet vozidel. Willie mezi nimi poznal vozy Jerryho Baldocka a Tonyho Wilsona. Zatoužil po tom, přisednout si k nim v hotelu *Tibooburra* a spláchnout prach dobře vychlazeným pivem. Už se mu na něj sbíhaly sliny, ale nejdřív musel ještě zařídit něco důležitého.

Ze sedadla spolujezdce vzal pytlík a vydal se do obchodu. Před ním narazil na tři domorodce, kteří seděli ve stínu zdi.

„Leo, doufám, že máš v trezoru hodně prachů,“ volal už ode dveří.

Leo a Florence Kingsleyovi provozovali ve vsi již bezmála deset let jediný krám. Prodávali nejrůznější zboží, včetně benzínu. Ale jako mnoho lidí ve vesnici s hrstkou obyvatel měli každý ještě další příjem. Leo obchodoval se zlatem a Florence pracovala jako poštmistrová.

Leo nebral Willieho poznámku vážně. Bodejt, vždyť ji pronášel pokaždé, kdy se u nich zastavil. Tomu také odpovídala stále stejná šablonovitá reakce: „Copak, našel jsi snad velký valoun zlata?“

Jenomže tentokrát Willie napochodoval k prodejnímu pultu s pytlíkem přes rameno. „Dneska mi můžeš věřit. Vyndej největší váhu. Budeš ji potřebovat,“ vyzval jej a prudce postavil sáček na pult, až to dutě bouchlo.

Přestože to Leo slyšel, pořád mu nevěřil. Příliš často mu zlatokopové nosili hroudy horniny a vydávali je za zlato. Na jednoho se pamatoval docela přesně. Zašel tak daleko, že kámen natřel zlatou barvou. Připadalo mu to strašně vtípné, dokud mu Leo neoznámil, že mu jeho falzifikát rozbil váhu, takže mu dluží pět liber.

„Tak dobře, Willie,“ vzdychl Leo. „Ukaž, co máš, ale počítej s tím, že kurz kamení je dnes stejnej jako včera, minulej měsíc a loni: nula!“

„Srandičky. Však on tě smích přejde.“ McGregor se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jsou v krámě sami. Potom rozevřel pytlík a vytáhl zlato.

„Panebože na nebesích!“ zahalekal Leo vyjeveně a podíval se na Willieho nevěřičně. „Ten je pravej!“

„To se ví, že je pravý!“

„Ten je panečku ohromnej. Určitě bude mít šest kilo... Nejmiň. A ta barva... Willie, to zlato má vysokou kvalitu.“

Vtom do obchodu vešla Flo, zaslechla nadšené hlasy a spěchala k nim. „To je celé z ryzího zlata?“ Ani ona takový kus ještě nikdy neviděla.

Leo ho důkladně prohlížel. „Ano, je. To byla moc šťastná trefa. Kamaráde, srdečně blahopřeju! Mám z toho radost spolu s tebou.“ Silně Williemu potřásl rukou. Zpod pultu vytáhl největší váhu. Byla zaprášená, protože se dlouho nepoužívala. „Tak se podíváme, kolikpak váží.“

Oběma rukama valoun zvedl a položil na misku. „Propánakrále!“ zvolal užasle. „Tak jsem se v odhadu splet. Váží